

Preu
de subscripció:
2'50 ptes. l'any
Un número:
10 cts.

EMPORIÓ

PERIÒDIC QUINZENAL

Redacció i
Administració:
Ateneu
Montgrí

Any I

TORROELLA DE MONTGRÍ 20 de Juny de 1915

Núm. 12

DE LA TERRA

VICIS COL'LECTIUS

IX

INDISCIPLINA

En la vida social l'ordre s'imposa com una necessitat, prò veus aquí que moltes gents en prescindeixen; i açò es en part natural per lo menys té una explicació lògica.

Es més acomodatí; es més senzill fer cas omís de les normes de bona conducta social, que no pas circumscriure's als dictats d'una severa reglamentació; es més fàcil, es fins més agradable produir-se amb llibertat d'acció, que no pas estar subjecte per lligams externs que redueixen l'imperi de la nostra voluntat. De la mateixa manera molts aborreixen les regles de la bona criança i deixen de banda el més elemental sentit de mútua tolerància que porta en sí el tracte de relació.

Es cert emprò que uns i altres no podran mai distingir-se per la seva educació; sempre grollers, sempre autònoms en el mal sentit de la paraula, pesa sobre d'ells el menyspreu de les gents cultes i van constantment segellats per l'estigma de la mala educació; uns i altres encara que pentinin cabells blancs, no passarán mai d'ésser uns nois grans mal criats.

Es l'indisciplina patrimoni general dels irreflexius, dels simplistes, dels rectilinis... S'explica aquesta particularitat perquè l'esperit d'aquestos homes no es suficient per a entendre l'interès, el poder extraordinari de la *disciplina*; no són capaços per a amotllar el seu encarcerat temperament a una serie de principis fonamentals.

La *disciplina* es ordre, millor dit la *disciplina* porta l'idea de *métode*, de sistematització; i açó peis homes educats en una escola seriosa de política es el fonament primer indispensable per a poder actuar amb èxit i conseguir amb més assegurances la finalitat que persegueixen.

La *disciplina* hem dit que era *métode*, que era sistema; suposa, doncs, un procés biològic d'una forta transcendència pràctica.

Avans de sembrar un camp, el pagès intel·ligent se pregunta: ¿Qué conseguirás de sembrar aquest camp? ¿Conseguirás que't dongui blat com es el

teu propòsit? ¿Sí? Doncs, se contesta el pagès, prepara'l degudament per a poguer sembrar.

Ja l'ha femat, llaurat i reselat, ja la terra està disposada per a fecundar la llevor... el pagès escampa el blat, sement avans seleccionat... La sement creix i se transforma en espiga, ve el sol de primavera i l'espiga daurada està prompte a ésser dallada... en la garbera s'ha acabat de assaonar... a la era caurà el grà de l'espiga. El pagès obra amb ordre, amb sistema; ell ha cuidat de protegir la cullita de les males herbes, de les aigües estancades, de la voracitat dels ocells, i de les cuques, de les humitats... ara ja recullit el grà evitarà les degoteres del graner i que'l blat s'escalfi... i per fi buscarà un venedor que li fassi a mà el fruit del treball esmerçat. El pagès ha procedit amb ordre, amb sistema, amb *disciplina*... era perquè de no fer-ho aixís no hauria obtingut el mateix rendiment. Per què, doncs, no obrém d'igual faisó en l'esfera col·lectiva o social? Quantes activitats se haurien aprofitat si procedíssim amb ordre, *métode* i *disciplina*.

La disciplina imposa, en un altre aspecte, una restricció, un fi al domini lliure de la nostra voluntat.

Estém per exemple en un ball... la gent s'agom-bola a la porta per a entrar, els de davant tenen una preferència, han arrebatat avans, prò l'*indisciplinat* ja frissa per a ser primer, crida i avalota per a avençar, protesta de que l'obliguin a esperar en la filera, ell voldria entrar per una altre porta, per aquella porta qual pas està prohibit... Ja es dintre... l'*indisciplinat* veu un gran retol que amparantse en la cultura—sinóim moltes vegades de *disciplina*—prohibeix fumar... prò malgrat açó el nostre galant continúa llençant espessos glops de fum que vicien l'ambient i fan estossegar a una sensible damisela. Tothom balla amb la testa nua per respecte al públic i sobretot per respecte a la balladora, tothom menys els *indisciplinats*—en aquest cas *grollers*—que porten el barret o la gorra ben enfonzada...

Té la *disciplina* en conseqüència i en resúm de lo dit, una gran importància social i particular.

Individualment es norma de bona criança, de delicadesa, de respecte i de tolerància.

Col·lectivament es força que conglomera, es principi de bon acert, secret d'èxit.

Nosaltres voldríem que aquestes idees tinguessin

un arrel en nostra vila, nosaltres sobretot voldriem que'ls nostres amics, que'ls nostres companys de causa se fessin càrrec de l'importància que té la disciplina, nosaltres voldriem que sentissin el seu valor per a quan arribi l'hora de prova.

La nostra disciplina no ha d'ésser una *capitis de-minutio*; la nostra disciplina ha d'ésser l'armonia, la llibertat dintre un sistema; la nostra disciplina no ha d'ésser el rigorisme, l'encarcament, sino que ha de tenir ductilitat, flexibilitat, acomodament.

La nostra disciplina ha d'ésser reflexiva i serena; no aquella que converteix en esclaus an els dirigits i en despotes an els directors.

Exemple de disciplina el tenim en l'actuació de algun partit polític català; en Pons estima an aquesta disciplina, com estima la lliberal disciplina anglesa, com no li plau l'encarcada disciplina alemanya.

PONS.

■ ■ ■ ■ ■

FILOSOFIES

A CIUTAT

Ja soc a la ciutat. A la ciutat qui canta, riu i treballa, com una enorme màquina d'ordenes rodes que's mouen una a la dreta, altra a l'esquerra, una amagadament, l'altra ben vistenta, però produint en conjunt l'armònic i fecònd moviment ciutadà.

Jo hi he contemplat el vici descarat, més descarat que a Vilà, a on al menys l'hipocresia rendeix sovint acatament a la virtut. Hi he contemplat en els trens curulls de jovent, en tardes diumenjals, la broma trista de la colla qui canta cançons castellanques més que eròtiques, brutes, la cultura de la parella qui's distreu llegint couplets que taratleja l'aimada i l'aimat comenta i celebra amb rialla estúpida; l'atreuiment del varó amb vigoti qui aprofita i busca les ocasions per parlar amb eufemismes de les funcions sexuals i per dir a les dones amorettes que'ns fan l'efecte d'escupinyades de sátir; al despreocupat qui renega saturat de vi.... Hi he contemplat l'anunci provocador de l'espectacle indecent; l'exposició seductora dels llibres delícia dels minyons amb pel muixí... Hi he contemplat el fingiment, l'egoisme refinat i dissimulat sota les inflexions elegants de la parla ciutadana....

* * *

I jo, ciutadà per convicció, anyoro la petita vila. I jo desd'ara anyoro també dins la petita vila l'ambient ciutadà! L'ambient ciutadà, que no es el descarat vici, ni la pornografia, ni'l tò despectiu per als pagesos, ni l'egoisme refinat; sino tot có de talent, tot có d'amor, tot có d'im-

perialisme que fa sobrepujar la ciutat en mig dels pobles, i els hi mostra com el sacerdot l'Hostia triomfant, l'art diví, la polidesa, les lletres, la política renovadora de les nacions, la força de la prempsa (mes que la mateixa prempsa, sovint prostituida), el gust, la filosofia que nua en els escullits cervells com la llevor d'un futur Mon, que deu florir en el Demà, en el sant Demà, que dins el caos d'avui pressentim i profetitzem segurs, tots els aimants de la Ciutat Renovada.

De la Ciutat Renovada—sabèu? aquella de la Lluna—que serà com un maridatge entre lo ciutadà i lo de vila, o millor, que serà com una vila—naturalesa, perfeccionada, pero no aniquilada, per la ciutat progrés.

* * *

Quan vull parlar de la superioritat de l'Home, tinc d'apartar dels ulls i de l'imaginació la visió de la kàbila de plaça. Aixís quan vull alabar la ciutadania, en busco l'esperit i prescindeixo de moltes coses que son a ciutat, però que a mon entendre no constitueixen Ciutat.

LUCIANUS

■ ■ ■ ■ ■

FOLK-LORE

JOCS D'INFANTS

Anem a descriure alguns jocs de nois, desgraciadament passats de moda. Molt pocs d'ells perduren entre la nostra quitxalla. Avui les criatures, massa joves encar, van a ballar i a festejar anant de curt. I cal procurar que les criatures juguin fins que siguin grans, en jocs de gimnasia i al aire lliure no a cartes i altres que'ls empenyen pel camí del vici.

Un dels jocs més instructius, era el de rodolins. Tallats aquets d'una auca i deixats anar d'altura, guanyava el rodolí que anava a parar damunt d'un altre de la parada. El guanyador era amo de tots. Aquest joc constituïa un gran medi d'ensenyansa, ja que en les auques se describien histories, vides de personatges célebres e imaginaris, descrits còmicament, com l'auca den Bernat Xinxola, que començava:

Es prim com una ninyola
el pare den Bernat Xinxola.

Joc de «Máti, máti de mató».

Aquest consistia en posar el peu, tots els jugadors, en una rodona marcada a terra i amb una pilota dintre. L'elegit comensava fent la cantarella:

Máti, máti de mató
posa 'l peu al tiradó
reventiva, reventava
es fa saber que.....
«fulano» la tirava

L'anomenat agafava la pilota, mentre els altres fugien; havia de tirar-la i si 'n tocava un, aquest anava al «fems» es a dir, fora de joc, fins que aixís no més en quedava un; aquest era 'l rei.

Molts són els jocs desapareguts, com el d' «Escarbat bum-bum», «Els quatre cantons», «La mosca cega», «Runy», «Ferrí», «Els estels» i alguns que oferien molt d'interès, en que les criatures, tot jugant, cantaven cansonetes, com «La conversa del rei Moro», «La poma midora», «Cunillet», etc. etc.

Un altre dia estudiarem altres jocs.

E. VIÑAS.

COSES DE CASA

- - - EL CARRER DE SANTA CATERINA

I

No sabriem trobar un carrer més típic, més pintoresc ni millor situat que nostre carrer de Santa Caterina.

Lluny de companys enfosquits i tristos, carrer independent i camperol de mena, ha cercat esbargir enllà de les muralles; amic del Sol, s'ha encarat amb ell gúaitant al Mitjorn: l'acaronen l'oreig i marines i l'embaumen les aromes de les flors silvestres de montanya.

El culte al Sol ha fet possible l'única renglenada de cases, i aquestes guarden escaient simetria: conserva cada una la groixuda parra que s'extén sobre el portal i es gala de la façana; quan floreixen elles, floreix el carrer tot, i quant setembre madura 'l raim i grogueja les capses de blat de moro, festegen al uníson el goig de la veimada, cobrint-se de domassos de panotxes, que's doren al reflexe de la llum beneida.

Jo voldré fixar-vos l'atenció sobre una delícia de la vida en el carrer predilecte: llevem-nos un matí festiu i obrim la finestra a Migdia: la vila es devant vostre, les campanes de l'església, aprop, aprop, repiquen esbojarrades; miréu a Ponent, la plana hermosa s'hi extén immensa; hi brilla el riu i la resclosa hi brilla com espill emmarcat d'arbreda; tombéu-se a Llevant i es el mar, el dolç mar llatí que crida vostre ensomni; i a darrera es encara la montanya i l'antic castell que us saluden: la vila, l'església, la plana volguda, el mar i el castell i la montanya, dièu se pot trobar-se un conjunt de més armoniosa bellesa.

Altres delícies del carrer es l'envejable concordia que regna entre els bons veïns, que 's reuneixen amistosament les vetlles estivals, que a son temps, animats i joiosos fan l'esbossada en companyia, que les tardes diumenjals juguen al dominó i a la escambrilla sobre un negrós garbell; i que en tota tribulació i alegria demostren com l'aïllament enforteix la germanor del veïnat. Allí l'avi Coll el de

patilles venerables; allí l'avia Aleñá encara feïnera i activa; allí l'Ametlla; allí les noies vives, xamoses, gentils, de can Dalmau, de cal Xeu i de cal Vell; allí el jove Coll cassador infadigable; allí en Negre, macís, simpàtic i en Valentí i en Quimet Patá i el Aleñá i en Daniel i en Tabio, que baixen endiuiments a pendre café a la vila.

Tal es nostre carrer de Santa Caterina admiració d'artistes, orgull de Torroella, carrer que senyalant el camí de la vall solitaria, de l'ermita veneranda, rememora amb son nom i en vosaltres, les més aimades coses, que inicia un rosari de melancòlics records en els fills de Torroella, que anyoren la vila en terres estranyes i llunyes.

P. BLASI.

PEL DRET CATALÀ

Una persona tant competent i autoritzada com el distingit juriconsult senyor Maspons i Augllesell, ha publicat a «La Veu de Catalunya» un conciecut article parlant de la missió que competeix a la Mancomunitat de Catalunya aprop del gloriós dret de la nostra terra.

La Mancomunitat encarnació suprema, concreció del esperit del nostre poble, organisme representatiu de l'ànima catalana, qual finalitat altíssima radica en la conservació, foment i defensa dels atributs essencials del nostre esperit nacional, no pot descuidar una obra de tanta transcendència com ho es el procurar la rehabilitació del sentit jurídic català, qual existència viu a mercé de l'arbitrarietat i malavolència dels legisladors i jutges que'l desconeixen, i que s'orienten en un criteri simplista d'uniformisme.

Catalunya ha sofert mases escomeses, ha rebut masses ferides, per a que continui vegent amb fatal indiferència i pass vitat com se va esmicolant de mica en mica aquell edifici gloriós que bastiren l'esforç d'una raça que ha donat en la història mostres eloqüents d'un gran sentit de govern i de una realitat jurídica, que's movia desinvolta dintre d'un enlairat principi de llibertat. Es ja una qüestió de dignitat col·lectiva el no consentir més aquesta mena de *capitis deminutio* a que els elements centràlistes, agens a tota realitat viva, volen reduir el dret català.

Es hora doncs d'iniciar un moviment tant seriós com la causa que's deu defensar, a fi d'evitar l'invasió d'aquelles nostres institucions jurídiques que responen encara a l'evolució iniciada en totes les modernes legislacions i que poden conviure amb la realitat dels temps actuals.

A la Mancomunitat correspon aquesta missió, perquè la Mancomunitat es tota Catalunya.

Nosaltres dintre la modestia del nostre valer, oferim desd'ara totes les nostres simpaties, tots els nostres esforços en apoi de l'orientació senyalada al començar; es per nosaltres el títol més preuat, el fet de poguer aportar al moviment general del catalanisme, la bolva de la nostra contribució més entusiasta i decidida.

• E E O S •

PER la carretera tota polsosa, a l' hora baixa, retornaven colles de terrassans, l'eina al coll, llassats de l'aspra jornada.

Passaven també carros feixucs carregats de userda. Demunt d'un d'ells, un minyó sapat i una noia ben plantada, rica en abundancies, parlaven en veu alta d'amor. Deien:

—Amb les vint unces de dof, i si les cullites son bones...

—¡Com ens estimarem!

Per entre-mig de l'userda, sense saber per quina fatalitat hi era, plorava una rosella. Ella trencava l'armonia d'aquell amor. El baf de l'userda la mustigaba. A cada paraula metàlica dels de dalt, la pobre flor se marcía...

L'ecoista ha comprés la seva callada agonía, i l'ha arrencada del esclavatge i la flor fortament commoguda s'ha esfullat joiosa, volant ses fulles, papellones roges, a mercè del vent.

Després l'ecoista ha compadescut de cor a les ànimes xorques que no saben d'estimar; als pobres d'esperit que no saben gustar aquest goig immens que omplena la vida; als que no senten l'alegría d'un aucell volant sota un cel ben serè, la tristesa infinita d'una flor amable i bella que's desfulla lentament, ni la vibració puríssima, vital, d'una carícia...

EN aquets dies de calor la gent cap al tart surt a passeig. El lloc predilecte es el carrer del Marqués de Robert.

Els dies de festa el carrer-passeig está pleníssim. Allí hi han uns bancs de pedra que varen posar los perque s'hi assentín els que están cansats. Pero joh dissortí!, poden servir per tot menys per aixó. Allí la mainada hi fa "coudinassas" amb terra i testos bruts. Diumenge alguns bailets varen empastifar-los de guix. Unes senyores varen renyar-los i ells digueren que ho feien perque no s'hi assentessin.

ELS veïns del carrer del riu Ter, están de sort. En una casa de petites dimensions, d'aquell carrer, hi viu una familia de zin-calós composta aproximadament d'una dotzena. Tot lo dia i part de la nit tocan la guitarra i ballen. I alaban als terrassans que'ls hi treballen llurs llegums i a les autoritats que'ls deixen viure en pau.

HEM celebrat ja la Fira de Sant Isidre, pro ens manca cumplir un deure, que constitueix una de les varies omisions del número passat.

Ens manca cumplir un deure de civisme, renovellant un antecedent de la Fira de Sant Isidre, que 's alhora un retret en elogi de la ciutadania d'un amic tant respectable com ho es l'August Mercader.

Fa uns anys, quan amb satisfacció del poble torroellenc, desempenyava la presidència del Municipi, va conseguir mercés a la seva activitat i bon zel patriòtic la restauració d'aquella Fira amb un éxit molt falaguer.

Desgraciadament empró, no persistí la seva celebració, sens dupte degut al mancamment de homes del valer de nostra amic.

Sabem que la seva sinceritat patriòtica s'ha vist afalagada aquest any amb la continuació d'aquell esforç que ell iniciá.

Ara nosaltres no podem menys que retreure-li el testimoni del nostre devot homenatge a que s'ha fet acreedor pels seus mereixements.

ELOGIS

DUES GERMANES

Veus aquí que després d'un llarc silenci involuntari continuem la tasca de rendir el tribut de devota admiració a les nostres dametes qual joventut i gracia es també una part integrant de la nostra Catalunya; elogiant-les an elles, fem també en part un elogi de la terra que les sustenta que amb tanta prodigalitat vessa somriures i flors.

Avui toca el torn a dues germanes que no veiem gaire sovint per Barcelona, perque estimen massa —i açó les honora— a la dolça vila ara llunyana de nosaltres.

L'una d'elles, la més gran, porta un nom ben pœc en armonia amb la rialla que floreix eternament en els seus llavis. Se diu *Dolors* i te com a característica de simpatia aquesta rialla de que parlem i una deliciosa vermellor en les galtes fresques, que a voltes s'encenen més, pujant subitament de color. No estima massa els balls i les festes... i entre dos o tres companyes passa bona part de les tardes fent filigranes amb les seves mans traçudes i actives. Si paseu per el carrer de l'Esglesia la veureu allí en el balcó, prudentment tapat per la cortina... Si la saludeu vos respondrà amb una fina rialleta i fins potser se coloraràn les seves galtes fresques... i vos sentireu atrets amb simpatia per la seva bondat que's prodiga pels seus ulls penetrants i pels seus llavis...

L'altre germana es diferent... se dia *Rosa* i ho es talment. Avans amb un cert deix impropï se feia dir *Rosita*; ara no. La seva joventut li dona companyes més joves i més bullicioses que la seva germana, i entre elles la *Rosa* hi ocupa un lloc molt assenyalat. Brilla també per la seva rialla, i sobretot per la magnificència de la seva figura que vos

evoca la visió de la dona forta i radiant. Té uns ulls d'un gran vigor i uns llavis de rojol de man-grana; s'expressa amb gran vehemència quan vos vol convencer, que ho consegueix fàcilment por-que es bonica i expressiva. Li agrada sortir de tant en tant de Torroella per a anar a les festes majors al istiu—sobretot a Verges—i al hivern a Verges també i a la primavera, per Sta. Creu a Figueres, on hi passa sovint llargues temporades amb greu recansa pels torrellencs. Per tot on va triomfa per son encís. Es per açò que'l dia de la Festa de la Flor se feia irresistible... Nosaltres desitjem véu-re-la aviat en el Pont a l'hora del cap al tard i vol-tada de la llum incerta del crepuscle, mentres les seves dents blanques mosseguen febrosament una fruita madura...

Hi ha encare una tercera germana, alegre i boni-ca, pró d'ella esperarém parlar-ne un altre dia.

ELS TEUS ULLS

*Tant bells, tant encisadors,
Coberts d'un vel de dolsura,
Enclouen tanta hermosura
Com dos rams de tendres flors.
Entre ells queda el pensament
Si'ls vull mirar amb fermesa
Baix l'influx de sa viuesa
Encadenat al moment.
A voltes veig retratat
En ta mirada divina
De hermosa llum diamantina
Tot el cel il·luminat.
Inspiren tal dolç encís,
Tal claror immaculada
Com raig llençats per l'aubada
Nascuda del paradís.
Tant bufons, fan somniar
Un mon de goig perdurable,
I fins l'ambient agradable
Se torna amb lo teu mirar.
Somriu reina del amor
Que aixís els ulls somriuran
I inconscients revelarán
Per mi'l més preuat tresor.
Mostre'ns eixes maravelles
Que espera el cor amb anhel;
Mostre'ns aquet troc de cel
Estotjat dins tes parpelles.
Que llur claror matinal
Ens porti la benauransa
Cantant la justa alabansa
De ton rostre angelical.*

JOAQUIM VALLESPI

D'UNA NIT DE SARAU

A na E. F.

Jo pressentia que aquell jorn, en el llibre de ma juvenesa, devia escriure una pàgina plena d'interés. Aixís esperava la nit, com un heroi espera l'hora de portar a cap una acció temeraria.

Era diada de gran festa, solemniament celebrada amb un sarau de sòlit renom.

A ma arribada el ball era ja començat: dançaven les parelles al compàs d'una música que mai havia trobat tant deliciosa; val a dir que tampoc havia sigut mai la llum tant clara ni la sala tant mages-tuosa ni tant pintoresca la garlanda de noies des-lluïda per quiscuna vella romaguera.

Si cada jove sol tenir preferència per la flor que troba més galana d'una toïa, no es estrany que jo admirés la meua flor predilecta, que no tardà en arribar per a destacar-se notablèment en el concert de bel·leses.

Les mares satisfetes, dissimuladament evolucionaven amb sa vista seguint el curs de les filles a qui trobaven plenes de totes les gracies, i cercaven a traslluir quelcom dels eloquents discursos que conjuminats durant la setmana, descapdellaven els corridos amb aparatós desenfado.

Jo també pretenia desgranar per primera vegada una plàtica interessantíssima, que prou havia tingut temps i temps de madurar, i dec confessar que aquell era precisament l'objecte que devia posar a prova la meua valentia.

Si, ja s'havien acabat els dubtes i rezels cobejats de tant temps. Se tractava d'un propòsit definitiu.

Ferm en el meu determini, no dubtava de que aquest esbairia tota debilitat.

L'hora solemne fou arribada quan l'òrquestra arrencà amb un ball, que després d'un refluxc de valor empenyia la meua resolució.

¡Endavant!

Empró, empró, era molt difícil entrar en materia; i tampoc calia precipitar-se baix pena de caure en ridícol. Era preferible esperar una ocasió, que per malaventura tardava molt en presentar-se.

Parlava jo de coses vagues, somreia ella amb somriure de fada; i somriguent ella i divagant jo, el ball feia via amb rapidesa desesperadora, hasta que arribà al seu fi, deixant-me sol amb mes inde-cisions i temences. Tot de cop, sobra ma testa un castell d'ensomnis s'havia enfondrat ràpidament: l'heroi de tot el dia havia flaquejat en el moment deci-siu.

Lo del pressentiment havia devingut enutjadora farsa, les llums tornaven a ser més fosques, vulgar la música, marcida la gentil garlanda.

Quan el ball acabava, començaven mes propies reconvencions: ¡Cobart!

Ha passat algún temps i no he sabut trobar en-car l'absolució a ma manca d'intrepidesa, i avui al

arrencar la fulla d'aquest àlbum jo he volgut tributar un record als infinits íntims sentiments, els més sincerís i fonament sentits, condemnats a no sortir pòtser jamai de les arques del secret; he volgut enviar un testimoni d'afecte als innumbrables companys en cobardía, valents de vint anys que tremolen ans de formular una noble confessió, amics que com jo fan riure amb ses juvenils cabories. Bons companys pobres d'esperit i gosadía, una encaixada.

P.

NOTICIES

Felicitació.—Nostre bon amic en Joaquim de Camps i Arboix, ha acabat la carrera de Lleis després de brillantíssims exercicis.

No altra cosa podia esperar-se coneguda la seva intel·ligència acompanyada d'una ferma voluntat.

En l'exercici de la seva carrera no dubtem de que el pervindre sols pot reservar-li l'èxit més fàgiler.

Emporion, en quina fundació i sosteniment ha cooperat nostre amic en primer terme, se felicita plé de goig al felicitar al coral i distingit redactor que decidit aplica les seves energies i el seu entusiasme a tot quant pot impulsar la cultura i el progrés de Torroella.

Les Mesures.—S'han derribat les arcades de la Plaça del Gra amb l'objecte de reformar la plaça i reedificar les mesures.

La Remonta.—Acabada la temporada de remonta han deixat nostra vila els encarregats de la parada. El sargent Antoni Chacón, ha deixat tant bon record, que tots desiljan que en anys successius torni a Torroella.

Aquest es també nostre desitj.

Café reformat.—Actualment se fan grans reformes al café de l'antic «Centre Republicà» a fi d'habilitar-lo per a café-restaurant.

Estudiants.—Han retornat a la vila, després dels seus exàmens els joves estudiants Antoni Pou, Josep Cama, Pere Climent, Alvar Geli, Joan Puja-das i Joan Pagés.

Sabem que el major èxit ha coronat els seus esforços. Nostra coral felicitació.

Un peix notable.—Uns pescadors de La Escala agafaren un peix extrany que era desconegut en nostres costes.

El portaren a Torroella, on l'exhibiren essent objecte de pública curiositat.

SE VEN UNA CASA en esta, millorabe i en condicions ventatjoses. Passeig del Marqués de Robert. Donarán raó an aquesta Administració.

Efectes del calor.—Dies passats se barallaren dos subjectes un dels quals fou mossegat pel seu contrincant.

L'últim dilluns se barallaren també dues dones que mogueren un gran escàndol per una qüestió de poca importancia.

De Gualta ens comuniquen que uns joves arribaren a les mans per haver amagat alguns d'ells una roda de carro.

Cal recomenar dutxes als forts de sang que se sentin batalladors.

De la bohemia.—Uns bohemis artistes actúen aquests dies Fora Portal.

Se dediquen a tots els genres teatrals i tenen nombrós públic que acut a admirar un espectacle tant selecte com econòmic.

Primera comunió.—Demà, dilluns, tindrà lloc en l'Església del Mercadal, de Girona, en mig d'una gran solemnitat, la primera comunió del nen Francisco de Llobet de Foxá, primogènit dels nostres excelents amics D. Lluís i D.ª Pilar.

Desitjem que aquest acte sigui per ell i per sos pares auguri del goig d'una llarga vida.

Premi.—El senyor Marqués de Camps, un dels agricultors catalans més eminents, ha ofert la quantitat de 100 ptes. per a premiar el millor exemplar de toro de remonta que's presenti en el concurs de bestiar que anyalment se celebra a Girona per les Fires de Sant Narcís.

L'exemple com el que dona el culte patrici deu-rien tenir imitadors.

De viatge.—En el vapor «Infanta Isabel de Borbó» ha sortit cap América el nostre bon amic Jaume Majó, que tants bons records de simpatia va deixar a Torroella el passat istiu.

No cal dir quan li desitjem un feliç viatge i un retorn no llunyà.

El temps.—Els calors d'aquets dies han sigut sumament favorables al sembrats.

Tots els pagesos se dedican a la sega. La cullita, sense ser desgraciada, no es tampoc molt abundosa.

Família desgraciada.—Dies passats la nena Antonia Bellido fou mossegada per un gos que li produhí ferides al cap i la cara. Se temeren al principi greus complicacions, doncs se desconeixia si'l gos era rabiós i les ferides eren de cuidado. Afortunadament sembla que la nena se va posant bé.

El pare de la nena se magullá un peu, poc dies després, treballant en unes obres.

La higiene.—Se'ns diu que per l'arcaldia se pendrán mides per a que sigui un fet la llimpiesa dels carrers de Torroella.

Ens posem al costat de la Corporació si es vriat que 's decideix a respondre a nostres queixes.

Les aigues.—Acabat el notable pou manat construir per la companyia d'aigues, sembla que aquèsta tornarà a facilitarles als seus abonats en el present mes.

Gitanos.—Una nombrosa caravana invadí dies passats la nostra vila.

Desitjem que la seva estada sigui ben curta i que no menudexin les visites.

Guerra a les mosques.—Per l'inspecció municipal de Sanitat s'ha fet plantar pels carrers, i s'han repartit a les escoles uns cartells predicant i orientant la lluita contra les mosques.

Se recomana la llimpiesa setmanal de les qua-

dres, que's reguin les parets amb aigua de cals, sulfat de coure, etc.

Cal observar que tot aixó representa un refinament de que no necessita una vila, que amb sa poca llimpiesa dona motiu a solts com el precedent.

Aquí els cartells de l'Acadèmia d'Higiene tan mateix son ben irònics.

Casa-Torre, planta baixa i un pis, terrat i pati; quadra, confort. Situada en un dels millors carrers. SE LLOGA.

Intent de robo.—La nit del dissabte, día 12, un lladre intentá penetrar a la casa d'en Joan Costa (Meusia). A pesar de que la família se posá en sobressalt, repetiren per segona vegada l'intent amb la pretensió de forsar una porta de les golfes.

Amb aquest motiu hi hagué gran alarma en el vehinat. Acudiren els Srs. arcalde i jutje, serenos i Guardia civil, pro no fou posible agafar al atrevit subjecte que fugí midant teulades.

Suicidi.—La passada setmana posá fi als seus dies Joan Saugro Serra natural de La Escala i de 27 anys d'edat.

Estadística.—Durant el passat mes de Maig, s'han registrat en els diferents districtes d'aquesta provincia, les malalties infeccioses següents:

Figueras, 134; Gerona, 53; La Bisbal, 29; Olot, 44 i Santa Coloma de Farnés, 60. Les malures predominants foren grippe, 218 invasions; tuberculosis, 44; catarro, 27.

Reuuncia.—Ha renunciat el carrec de Directora de l'Escola Normal de Mestras de Girona, donya Dolors Pastor.

Visita.—Al objecte d'inspeccionar les plagues denunciades per la Junta local de Bañolas, estigueren en aquella vila el Comissari Regi de Foment B. F. Casadevall i l'enginyer del servei agronómic de la provincia.

Nomenament.—El Sr. Lluís de Llobet, concejal de l'Ajuntament de Pirona, ha sigut nomenat president del «Círcul Lliberal» d'aquella ciutat.

Visita.—Varem tenir el gust de saludar dies enrrera al nostre benivolgut amic En Joan Massó-Ventós acompanyat de la encisadora senyoreta na

: OBRES D' EN : J. MASSÓ VENTÓS

PORTIC, primer llibre de versos 2 ptes.
 ÀRCA D' IVORI, llibre de versos. 2 „
 CONTES D'ANDERSEN, traducció. . 0'50 „
 LA DONA D'AIGUA, Andersen. . . . 0'50 „
 LES SET PRINCESES, de Maeterlink . 0'50 „
 L'HORA TRANQUILA, llibre de versos. 3 „

De venta a L'AVENC, Barcelona; a la llibreria Dalmau Carles, de Girona, i a l'Administració d' EMPORION ::

Josefina Millet i de la seva família, de pas d'una excursió per la nostra comarca.

Volco.—El passat divendres per la nit a la sortida del Estartit, volcà l'automòbil del nostre distingit amic el Marqués de Garcillán D. Ramón de Berenguer, en el que anaven els coneguts propietaris de Mediñá senyor Marqués de la Torre i Francisco Colomer, i el selectíssim poeta gironí En Miquel de Palol.

Afortunadament sortiren tots ilesos del accident.

Casament.—Per omisió involuntaria en el passat número vàrem deixar la fausta nova del casament de nostres distingits amics En Tomás Mayoral i na Carolina Surós.

La festa, malgrat celebrar-se en l'intimitat de la família, tingué el caràcter d'una veritable solemnitat. Beneí l'unió un canonge de la Seu barcelonina, en la capella del Palau Episcopal, seguint padrins els nostres amics En Josep Carreras, En Francisco Surós i en Antoni Rovira. Després d'un esplèndid dinar, servit pel Restaurant Suiç, sortiren els nuvis en viatge de noces per a diferents capitals d'Espanya.

An els nous esposos, aixís com a les famílies Mayoral i Surós, els hi fem present la nostra més coral felicitació.

Banyistes despreocupats.—Alguns joves despreocupats se banyen en el riu ben aprop de la vila.

Com que solen tirar-se al aigua molt lleugerets de roba, les persones que's dirigeixen de passeig a la resclosa, tenen que contemplar el poc edificant espectacle.

Supliquem al Sr. Alcalde procuri evitar l'abús.

Nous establiments.—Se'ns diu que molt aviat s'inaugurarán un bar i una xocolateria en el carrer Major.

Trasllat.—En Joan Candal traslladarà la seva llibreria al carrer de la Porta Nova.

Ajuntament.—*Sessió de 1.er de Juny.*—Presideix l'Alcalde Sr. Simón i assisteixen els Regidors Srs. Sala, Elías, García, Mundet, Radressa i Roense.

El President dona compte d'haver traslladat an al Qüefe de la Guardia Civil de la província l'acort de la sessió anterior referent a les obres que l'Ajuntament projecta construir en les dos cases que habiten els Guardies d'aquesta vila, llegint-se una relació firmada per el 1.er Tinent de la Guardia

Civil de Palamós de les obres que han de fer-se; i considerant que entre les mateixes hi ha algunes que toca fer-les als propietaris per referir-se a la conservació de les cases, s'acorda entregar copia de la relació als propietaris o representants i se'ls interessa que diguin si consenten que l'Ajuntament fassi algunes de les obres per son compte, quines estàn disposats ells a fer si s'avenen a firmar un contracte d'arrendament per cinc anys, condició que requereix la Guardia Civil.

Se concedeix permís a D. Josep Hospital per a fer obres en la seva casa del carrer de Pi Margall cantonada a n'el del Lavadero.

S'acorda assistir en Corporació a la professó del Corpus.

Sessió de 10 de Juny.—Presideix l'arcalde senyor Simón i assisteixen els regidors Srs. Sala, Elías, García, Clotas, Roense, Bofill i Masó.

Se nombra el concejal Sr. Bofill per a el cobro dels suministres del corrent any.

S'acorda quedar enterat de la compta del Dipositari del Ajuntament referent als cobros i pagos del mes de Maig.

S'acorda l'arreglo del carrer de Sant Agustí.

S'acorda quedí sobre la taula per estudi la carta i programa enviat per el Director de l'Escola de Administració Local de Barcelona, convidant a l'Ajuntament a la setmana municipal que tindrà lloc en dita ciutat del dia 5 al 10 de Juliol vinent.

REGISTRE CIVIL

Moviment de població del mes de Maig.

NAIXEMENTS.—Dia 2, Josep M.ª March Martí; dia 3, Joan Puig Guilló; dia 9, Joaquim Sans Boada; dia 20, Pere Sais Duch; dia 22, Maria Payet Sagrera; dia 30, Enric Ferragut Creixell; dia 31, Carme Ferrer Domingo.

DEFUNCIONS.—Dia 3, Maria Palomeras Ferragut, de 2 anys; dia 1, Pera Fábregas Pi, de 73 anys; dia 11, Josep Cristofol Pubol, 75 anys, i Joan Pi-joan Gómora, de 1 mes; dia 23, Joaquim Sans Boada, de 15 dies; dia 31, Joan Masferrer Clos, de 75 anys.

MATRIMONIS.—Dia 22, Pere Salis Puig amb Pilar Marull Verdaguer; i Joan García Bombardó amb Rita Serra Matas.